III. Kosilane.

Weli, ella wellekene!
Ära naarda neidusida,
Teutegu tidrukida;
Alle sull naene wöttemata.
Walge pää waatemeda,
Hobu alle ostemeda
Raha kotti raiskameda.
Ei saa naista naarajalle,
Ega lasta laimajalle
Tidrukut teutajalle.
Kui lääd naista wöttemaie,
Otsid läbi oma walla,
Karjutad Kariste walla
Aeled läbi Abja walla.
Ei saa naista näulista
Abikaasa armulista.
Tammest lääd naista tahuma
Waske walad palgeesse,
Höbe-huulede jumesse.
Wätad wase kainelesse
Wätad höbe hölma alla.
Wask es wasta kainelesta,
Ega höbe hölma alta.
Sälle lääd neiut paluma:
„Neiukene, noorekene
Tule mulle tuttawasse
Saa mulle saanunessa.
Mis sa pelgad mulle tulla?
Tule mulle, mul oo külla."
Tull mull külla hoidijasse
Wara, mul walitsejasse."

Weli, ella wellekene!
Mis te tühja kütelede,
Oma aega wiitelede,
Asjata hobest aeade!
Neiukene, noorukene
Mis sa pelgad mulle tulla
Mul om kodun kolmi aita.
Üits mull walub waske harja,
Tõine kumab kulda harja,
Kolmas harja höbene.
Egal sehen seitse salwe.
Üits o liidet linnasida.
Tõine tosa taterida.
Kolmas atsani ube,
Neljas halle ernesida,
Wiies o Wiru nisude
Kuues otse otresida.
Seitsmes selgid rügide.
Weli ella wellekene,
Mis te tühja kütelede
Oma aega wiitelede.
Kas ei tää tääda weda
Wõi ei mätle mõista weda:
Kunnes sull külla, mis sa kitad.
Kunnes see wara, mis walitse?
Küdü sull istub külla manna,
Wana naene wara manna;
Tok o tromine peuna,
Sang o saarine käena.
Kodun sul ütsi aidakesta
Sehen kolmi salwe kesta.